

божій е тварь: защото какъ можи да бѣди тварь той, който е создалъ сичко? и какъ можи да бѣди времененъ, който е направилъ времената и години. Воистиннѣ този чюдный творецъ е безлѣтенъ и не сотворенъ, но роденъ отъ бога отца предсичките вѣкове, не тѣлесно но не разлѣчно отъ отеческото божество и сѣщество. Подобно като нашето слово и дѣшатъ ни; защо и тѣ има умъ, слово и дѣхъ, три лица въ едно невидимо сѣщество. И нашето слово има двойно рожденіе, първо сѣ ражда отъ ума, въ невидиматъ дѣша, и не сѣ раздѣла отъ ума. Второ сѣ ражда презъ устата и сѣ облича съ гласъ, като съ тѣло, и тѣй сѣ вклява и клязва въ слѣха на чловѣцъте, приближавасъ при ума имъ, и открыва сердечныте совѣты съ гласа, а само то никога не сѣ раздѣлава отъ ума: защо ако бы сѣ раздѣлило нѣкога, тога като речеме едно слово, щехме вече да останеме безсловесни (нѣмы) не това не е така, защото на словото гласа се избѣва на въздѣха, а словото остава при ума нераздѣлно. Тѣй и онова предвѣчно слово (христосъ) има двойно рожденіе: едно предвѣчно, дѣто сѣ роди вътре въ божеството, съ присносѣщното си сѣаніе, но не раздѣлно: защото то не сѣ сѣче, нити раздѣла като дете отъ жена, но прави непостижимо дръго лице въ божеството, разнo отъ отчеего, но не е разнo нити раздѣлно отъ божественното сѣщество, Както сѣщаъ този богъ само той знае своето рожденіе: а отъ тварите това е, покрито, не само отъ чловѣцъте, но и отъ ангелыте. А второто рожденіе на божіе слово е тѣлесното, дѣто сѣ облечи вмѣсто гласъ съ тѣло, защото рече: и слово плоть бысть. Това слово божіе стана чловѣкъ като насъ да просвѣти нашыя умъ, и да открие намъ волатъ на божеството (на бога), за да познаеме бога, който дава животъ вѣчный на оныя, които го познаватъ, за тѣй рекалъ Іоаннъ: и въ него беши животъ, и живота беши свѣтлина на чловѣцъте: съ което ясно показва чи въ това божіе слово, въ единородный сынъ неговъ е животъ всегдашний, безкрайный, и свѣтъ неизмѣняемый, свѣтъ на мѣдростъ и на развѣма. А дѣто казва чи живота е свѣтъ на чловѣцъте доказва чи както вѣчната смръть е темнота на грѣшныте, тѣй и вѣчный животъ (христосъ) е свѣтъ и веселіе на праведныте. И свѣтлината въ темнотатъ сѣ свѣти, и темнотата не ѣ обемна. Свѣтъ на божеството е божіе слово, а темнота тѣлото на грѣхокното естество, темнотата не го обемна, сирѣчь: грѣхъ не направи, и пакъ темнота е идолопоклоненіе и еленското многобожіе, които не навиха на христа истинныя свѣтъ, но отъ неговото дохожденіе темнотата на грѣха и идолобѣсіе сѣ разсипаха. И пакъ темнота е смертното тѣло, и смертната темнота, които не можиха да надвѣятъ вѣчныя животъ, но самата смръть быде отъ него убита, и нейното мѣчителство погина, царство-